

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI – SECȚIA A V- A CIVILĂ
ÎNCHEIERE
Sedința din camera de consiliu din data de 21.09.2018
Tribunalul constituit din:
PREȘEDINTE:
JUDECĂTOR:
GREFIER:

Pe rolul Tribunalului se află soluționarea apelului civil formulat de apelantul împotriva Sentinței civile nr. 823 din 18.01.2018, pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București, în contradictoriu cu intimata , având ca obiect „acțiune în constatare”.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, a răspuns apelantul, prin avocat, cu delegație la dosar, lipsind apelantul.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței că la data de 04.09.2018, apelantul a depus întâmpinare la apelul incident, după care:

Tribunalul acordă cuvântul asupra probatoriului solicitat în cauză.

Apelantul, prin avocat, având cuvântul, solicită încuviințarea probei cu înscrisurile aflate la dosar.

Tribunalul, deliberând, apreciind că proba cu înscrisuri solicitată este admisibilă potrivit legii și duce la soluționarea procesului, potrivit art. 255 și 258 C.p.civ., o încuviințează.

Apelantul, prin avocat, având cuvântul depune la dosar o cerere de sesizare a ICCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Tribunalul acordă cuvântul asupra admisibilității cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Apelantul, prin avocat, având cuvântul, apreciază îndeplinite condițiile art. 519 C.p.civ, chestiunea de drept privind momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de a stabili și de a pune în executare sume reprezentând obligații fiscale accesorii necesitând lămurire întrucât prin decizia Î.C.C.J. nr. 17/2015 pronunțată în soluționarea recursului în interesul legii chestiunea de drept în discuție nu a fost tranșată, aceasta fiind una nouă, neexistând practică tranșantă cu privire la acest aspect.

Tribunalul rămâne în pronunțare asupra solicitării de sesizare a ICCJ.

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept reține următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată ce face obiectul dosarului cu nr. 13382/4/2017 reclamantul a solicitat în contradictoriu cu pârâta să se constate intervenită prescripția extinctivă cu privire la dreptul pârâtei de a cere executarea silită împotriva sa în vederea recuperării accesoriilor aferente sumei de 639.361,45 lei, stabilite prin decizia penală nr. 3 A/05.03.2013 pronunțată de către Tribunalul București – Secția I Penală.

Prin sentința civilă nr. 823/25.01.2018 pronunțată de către Judecătoria Sectorului 4 București în dosarul cu nr. 13382/4/2017 a fost respinsă cererea formulată de către reclamant ca neîntemeiată, în

motivare, reținându-se, în esență, că dreptul de a declanșa executarea silită în privința sumei datorate în baza deciziei penale nr. 3A/05.03.2013 pronunțată de către Tribunalul București – Secția I Penală nu este prescris, fiind aplicabile dispozițiile art. 91 alin. 1 și 2 C.p. fiscală, în forma în vigoare la data de 17.12.2013, data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, instanța reținând că termenul de prescripție al dreptului de a pune în executare sumele la care reclamantul a fost obligat prin sentința penală cu titlu de accesorii ale unei creanțe fiscale pentru a căror neachitare reclamantul a fost condamnat penal pentru evaziune fiscală este de 5 ani și se calculează de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală, fiind avută în vedere data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

Împotriva acestei soluții a formulat apel reclamantul, solicitând admiterea căii de atac formulate, schimbarea sentinței civile apelate, în sensul admiterii cererii de chemare în judecată astfel cum aceasta a fost formulată, într-unul dintre motivele de apel arătându-se că instanța de fond a motivat greșit momentul de la care a început să curgă termenul de prescripție a dreptului părții civile de a solicita executarea silită a creanței pe care a dobândit-o prin decizie penală precum și data la care se împlinea acest termen, existând o confuzie între prescripția dreptului material la acțiune și prescripția dreptului de a cere executarea silită.

În dezvoltarea acestui motiv de apel, se mai arată că dacă natura creanței este una fiscală, termenul de prescripție de 5 ani curge de la data săvârșirii faptelor care au generat în sarcina apelantului obligația de plată a impozitului, interpretarea instanței de fond în sensul că dreptul de a cere executarea silită a început să curgă de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare nesocotind interpretarea dată de către Înalta Curte de Casație și Justiție în decizia civilă nr. 15/2015 pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii.

La termenul din data de 21.09.2018 apelantul reclamant a formulat o cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se dea o rezolvare chestiunii de drept referitoare la momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale, respectiv dacă acesta curge de la data săvârșirii faptelor sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

Analizând condițiile de admisibilitate a cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Tribunalul reține că acestea sunt îndeplinite:

Astfel, potrivit art. 519 C.p. civ. dacă în cursul judecății un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constată că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Se constată că în prezenta cauză, Tribunalul este sesizat cu o cauză în care urmează a pronunța o hotărâre definitivă, nesuscetibilă de recurs, acțiunea în constatare fiind înregistrată la data de 29.05.2017 iar chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită este una de care depinde soluționarea pe fond a cauzei, de modul de calcul al termenului de prescripție depinzând chiar soluția ce urmează a se pronunța în cauză.

Tribunalul reține de asemenea că problema de drept a cărei lămurire se solicită este una nouă, în urma verificărilor efectuate nefiind identificată practică judiciară cu privire la acest aspect, precum și faptul că aceasta nu face obiectul vreunui recurs în interesul legii asupra căreia instanța supremă să se fi pronunțat sau asupra căruia urmează să se pronunțe.

În ceea ce privește punctele de vedere ale părților și al instanței, se reține că apelantul reclamant, fiind titularul cererii, opinia sa este în sensul sesizării instanței supreme, pârâtul nu s-a prezentat în vederea argumentării unui punct de vedere iar instanța se află în imposibilitatea de a oferi un punct de vedere, exprimarea unei opinii pe chestiunea de drept dedusă interpretării reprezentând o antepronunțare, din moment ce în esență soluția asupra apelului depinde de modul în care urmează să fie interpretată chestiunea de drept invocată.

antepununțare, din moment ce în esență soluția asupra apelului depinde de modul în care urmează să fie interpretată chestiunea de drept invocată.

Pentru toate aceste motive, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. 2 C.p. civ. Tribunalul urmează a admite cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 91 V.c.p. fiscală (art. 110 N.c.p.fiscală) și a dispozițiilor 131 V.c.p. civ. (215 N.c.p. fiscală), în sensul de a stabili dacă în ipoteza în care s-a dispus o condamnare pentru evaziune fiscală și obligarea condamnatului la plata sumelor datorate bugetului de stat (debit principal și accesorii) prescripția dreptului de a stabili obligațiile fiscale și prescripția dreptului de a cere executarea silită curge de la data săvârșirii faptelor sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

Pentru aceste motive,

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

Admite cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 91 V.c.p. fiscală (art. 110 N.c.p.fiscală) și a dispozițiilor 131 V.c.p. civ. (215 N.c.p. fiscală) în sensul de a stabili dacă în ipoteza în care s-a dispus o condamnare pentru evaziune fiscală și obligarea condamnatului la plata sumelor datorate bugetului de stat (debit principal și accesorii) prescripția dreptului de a stabili obligațiile fiscale și prescripția dreptului de a cere executarea silită curge de la data săvârșirii faptelor sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

În temeiul art. 520 alin. 2 C.p.civ. suspendă soluționarea prezentei cauze până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Pronunțată în ședință publică, azi 21.09.2018.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

GREFIER,